

stolu. Pan Somerman mě poprosil, ať všechno vyprávím paní Rosemary. Znovu jsem všechno vylíčil, stejně podrobně. Ona mě skutečně pozorně poslouchala, měla ze všeho radost, ale přece jen nejvíc kvůli manželovi. Když jsem paní Rosemary všechno vyprávěl, pan Somerman se znovu plácal do kolen. Zase se do toho vžil a byl celý rozrušený.

Nakonec jsem řekl, že jsem unavený a půjdu do svého apartmá. Potřeboval jsem horkou koupel a velkou bílou postel. Děda Bob vstal, podal mi ruku a ještě jednou poděkoval.

„Teď budeš určitě dobře spát,“ řekl.

A tak se i stalo.

Rekonvalescent

Úúúú – takhle jsem s vyvalenýma očima vejral do stropu; na furt ty stejné čáry a vzory, každý ráno, celej tejdén. No fakt, to, co my nazýváme ránem, je jenom důsledek nenormálního způsobu života, za kterej nemůžu já, ale příroda, Bůh nebo Spinoza, teda někdo přede mnou, kdo zrychtoval (och, jaký slovo!) čas do podoby, v jaký ho dneska máme. Jde o to, že dvacet čtyři hodin je málo na zpracování života v mém soukromým kapitalismu. Třicet šest hodin by bylo minimum, fakt, protože můj čas – jediný peníze, který vlastním – a můj život – jedinej skutečnej kapitál v mojí blízkosti – mění jedno v druhý pomalu, děsně pomalu, příšerně pomalu, však to znáte. A tak mi každej den zbude jen pár hodin, které ani při nejlepší vůli nemůžu v nic přeměnit. Ten čas prostě zůstane časem, je to čistej přebytek času, a kdo ví, co by z toho mohlo bejt? Možná za pár tisíc let (víceméně) to bude kapitál, kvůli kterýmu se na moři času postavěj těžní věže, jako dnes, když hledaj ropu, prastarou, zapomenutou ropu. Je to těžký, mluvit o tom dneska, ale jedno je jistý – kvůli tomuhle přebytku usínám každej večír (ten večír musíme vždycky chápat podmíněčně) o pár hodin pozdějc než den před tím a druhej den vstávám vždycky pozdějc než předchozí den. Takhle mi to tedy neustále ubírá čas ze zítřka, žiju ve stálým nedostatku času, ztrácím dny.

Vstal jsem a znovu sebou fláknul na postel, zkoušel jsem usnout, něco číst, poslouchat rádio. Prospal jsem eště půl hodiny a pak jsem vstal – a co teď, kurva –, uvařil si kafe a pěkně potichu a sám si užíval vzpomínky na tuhle noc (ano, vracel jsem se do života), na ten

bláznivej pocit, když ráno příjemně omámenej hraju fliper v nedaleký kavárně, přičemž si přes sklo prohlížím ženský na tramvajový zastávce, jejich horkej dech v chladným ránu, v bílým ránu s kouřem továrních komínů, za kterejma se v dálce rýsuje něco jinýho, něco jako zeď nebo štěstí.

No, ten pokoj – no, zeptejte se mě, co jsem v tom pokoji dělal od tý doby, co jsem se nastěhoval?

Vejrál jsem. Vejrál jsem furt na ty stejný čáry a vzory na stropě, na zdech, vejrál, lidi, naštvaně vejrál furt na ty stejný praskliny blbě nalepenejch tapet, plnej nenávisti, jako hypnotizovanej. Vejrál jsem na ty jejich nekonečně komplikovaný vzory, jejichž nesmyslný řád tě tolik zaměstnává a máš tendenci ho sledovat až do rohů, kde najednou vidíš vadu, chybu, jako bys tohle čekal od života. Všecko je to špatně nastříhaný a blbě nalepený, a kdyby v těch rozích nebyla zdravá a pevně udělaná pavučina, tak by ty moje zdi, do kterejch furt tak vejrám, na který bez přestávky čumím, odešly neznámo kam. Tak je to. Ádié. Protože ty chyby v rozích jsou normální debakl! Řád buď je, nebo není, a když není – nemluv o něm, aspoň dokud na ty mizerný rohy vejrám každý ráno celej tejdén. Víš, jakěj to má vliv na psychiku? Představ si to. Hned jsem ztrácel vůli. A proč vůbec? Proč, když je jasný, že každej řád, byť by byl vymyšlenej jako dokonalej, nekonečnej (jako veškerej řád na tapetách a dlaždičkách, veškerej!), že každej tenhle nekonečnej řád trvá jen do prvního rohu. A v rohu – nic se neshoduje. Totální neúspěch!

Proto jsem se rozhodl vyměnit pokoj. Představ si to, vstaneš o půlnoci a jdeš hledat jinej pokoj. Hledáš jednobarevněj, bez tapet, s telefonem, aby byl levnej, nehraje roli, jestli bude červeněj, modrej, to je jedno, hlavně aby byl jednobarevněj, jedna barva, jeden bůh a jedno lůžko. To sháníš. Ty možná jo, asi seš takovej blázen. Možná jsi dostatečně velkej optimista – ale já ne. Ne. Nikdy. Říkám si, pokoj je pokoj. Pokoj, myslím si... teď je to těžký nějak vysvětlit, ale myslím, že moje

existence je spojená právě s tímhle pokojem, sakra. Jsem o tom přesvědčenej. Pokoj je jako ženská.

Co, jaká ženská?

Zapnul jsem rádio. Abych si urovnal myšlenky. Abych slyšel, co se děje ve světě.

Snad se něco děje. Noční program. Toho moderátora znám, bude číst básničky.

Ach jo, kdyby radši něco zahrál.

Dávám si kafe v pokoji v Rudeši. Vejrám do zdí, zvyk jsem si, to je v pohodě. Jsem tady už pár měsíců a je mi fajn. Nikdo za mnou nechodí, nikdo mě neštve, jenom aby se trochu oteplilo, na jaře tady bude skvěle, léto super, lepší než kde jinde, člověče, je to suterén – budu pěkně v chládku. Jenom nefunguje bojler, a to je pěkně na hovno. Je. Napadlo mě jít se vykoupat na koleje, ale pokaždý se mi nechce, kurva, je to daleko, nastydneš se a bude ti kvůli tomu koupání nakonec pěkně blbě.

Bydlím tu spolu s kamnama. Kamna jsou na dřevo a maj okýnko. Pěkně vidíš to světlo vevnitř, ten žár. Často nadzdvihávám poklop a dívám se, jestli je dost dřeva, dívám se do ohně. Dobře přikládám. Je teplo. I když okna netěsněj a tohle je sklep nebo suterén – ani vlastně nevím, jak se tomu správně říká, ale to je jedno – je tu teplo. Zevnitř jsou okna vysoko. Ale jinak jsou na úrovni země. Proto jsem na ně dal tmavě červeněj závěs. Aby se nedalo koukat dovnitř. Kdybych si přived nějakou babu. Ale stejně je sem vidět, zkoušel jsem to. Trošku, jenom trošku, ale když je vevnitř světlo a venku tma, je vidět všechno, sakra. Akorát že zevnitř není vidět ven.

Ale stopím spoustu dříví. Tak to mám rád. Jenom přikládám. To se nedá popsat, ty kamna, to je super, všude kolem mráz, jak vyjdeš ven, tak hned mrzneš, ale kamna topěj, člověče, vedro je, teplota vyleze na dvacet pět i na třicet, na sto procent. Jenom ty blbý okna moc netěsněj, tak musíš furt přikládat. Musíš, ale co, je to dobrý.

Tak sedím u sebe v pokoji na Rudeši a dívám se na kamna. Mám pocit, že toho vím hodně, hodně toho, co nikdo neví. Tohle tady. Pokoj ve sklepě, zdi s tapetama, okna, kterýma táhne. Tohle vyvažování se v podzemí se špatným těsněním, červený hadr na okně, peklo.

Ticho. V takovejchhle okamžicích jsem cítil velkou, ohromnou vzdálenost mezi sebou a jinýma lidma, byl to pocit, kterej člověku umožňoval leccos zažít.

Zaslechl jsem nějaký klepání.

Občas se mi stávalo, že jsem slyšel klepání, to nebylo nic divnýho. Stávalo se mi, že jsem slyšel, jak mě někdo volá, skoro jako kdysi dovopravdy. Proto jsem zůstal dál v klidu sedět. Eště jsem si zapálil.

Ale klepání se opakovalo. Na okno.

To je určitě havran. To se stává. Jeden feťák mi o tom vyprávěl před pár rokama. Pak se to stalo i mně. Přišel mi snad říct něco odporně důležitýho, ale – nezajímá mě to. Oprostil jsem se od toho. Nechci poslouchat žádný vzkazy.

Ale klepání se opakovalo. Na okno. To už mě nervuje. Říkám si, co to? Co?

Vstal jsem a vykročil na chodbu odemknout dveře. Protože okno jde otevírat jen těžko. Navrch jsem tam natlouk ten hadr. Kdybych si někdy náhodou přived babu.

Vyšel jsme ven. Vylezl po schodech a fakt, za rohem vidím nějakou siluetu, ohnutou k oknu. Uviděla mě a povídá: Čau!

Byla zima. Tma. Vidím vlasatou postavu. Nemám páru, kdo to je.

– To jsem já, Cifra. – No jo, vždyť to je Cifra. Kde se tady vzal?

Ve tmě jsou vidět jen žhavé konce cigaret. Koukám Cifrovi do obličeje, je hubenej, až moc.

– Co je, nemůžeš mě poznat? – směje se Cifra nervózně. Je trochu naštvanej, že ho nepoznávám. Nepoznat starýho dobrýho Cifru.

– Kde se tu bereš? – když nevím, co říct, vždycky

se na něco ptám. Je zima, jak dlouho se budem vykecávat?

– Nepůjdem dovnitř? ptá se Cifra, jako bych přišel k němu na návštěvu já. Na to je Cifra mistr.

– A co vevnitř, chceš se napít vody? – taky jsem se bavil.

– Nedělej si ze mě prdel – odpověděl Cifra s úsměškem, protože my si hned rozumíme. Bere tenhle typ humoru. Starej blázen Sler.

Tak jdeme dolu po schodech. Cifra první, já za ním.

A už Cifra sedí u mě v pokoji, fláknul sebou na křeslo, ze kterýho sundal haldu zaprášených papírů – co to je, ptá se. Ruksak hodil na zem, vždycky byl trochu nervní. Naštvaně se rozhlídl kolem, hledal cigára a prohledával všechno, až je našel v zadní kapse kalhot, nakonec je vytáhl, podíval se na mě s prosbou i pochopením a zeptal se: – Máš oheň?

– Jo, mám – řeknu a velmi pečlivě mu zapaluju cigaretu, jako bych se o něj staral. Z ničeho nic se stávám pohostinným... Oheň, Cifra, všechno to dohromady... Ale Cifra dělá problémy. Znáám ho.

Cifra se rozhlíží kolem sebe, pak se podívá na mě, je vidět, že se mu něco honí v hlavě, musí mi něco povprávět. Příběh posranýho života. Cifra ví, že mu rozumím. Už jsme se o tom bavili stokrát. O posraným životě.

– Kde ses tady vzal? Co novýho dole? – snažím se mu pomoci, aby začal. Už dlouho jsem ten příběh neslyšel, tak do toho.

– Ale... jsem v průseru. Ty zasraný policajti mi tvrdili, že jsem jako vyměňoval nějaký věci za matroš. Čí jsou to věci? No, moje, kurva, čí by byly, eee, ale ty nemůžeš mít video, chápeš, a kde jsi sebral počítač, syntezátor, nemáš na to papíry a kurva... nemám papíry, tak co ted! – ted se Cifra viditelně rozčilil. Nesnášel nespravedlnost, ne, on nemohl strávit nespravedlnost. Všechno je proti nám. Proto se Cifra rozčiloval. Myslím si, že už ho to pomalu přechází. Je naštvanej dost, aby mu

– Ale jo, přemejšlel jsem o tom – podařilo se mu vyslovit. Lže. Už se mě chce zbavit. Mě i toho tématu. Aby ho to nezatěžovalo.

– Vo hovně jsi přemejšlel! Cejtíš, jaký je tady vedro, cejtíš to? Co? Podívej se, jak se tu příkládá, dívej se – nadzvedl jsem poklop, chci, aby ten oheň slyšel, tady se příkládá, kamaráde, slyšíš ty plameny – dívej se, slyšíš, jak hučej plameny, tohle je živý.

Házím tam jedno a pak ještě jedno poleno.

– Jenom živý věci! I vyvalený ještěři můžou hořet – řekl jsem. Koukal jak ještěr. Sjetý studený zvíře.

– Tys byl vždycky cáklej – povídá Cifra, jako by to bylo vtipný.

Mocsi nefandi, vrátíme se tam, kde jsme vždycky byli. S nohama na zemi, tak přemejšlí závislák. Nula. Země.

Napadlo mě, že ho nacpu do kamen. Kdybych ho mohl chytit a nacpat do nějakejch velkejch kamen, určitě bych to udělal. Tyhle kamna byly malý.

– Rozsekám tě na kousky a narvu do kamen.

– Jéžiš, co je zas tohle za vtípek...

– Jakej vtípek? Ty si děláš srandu! Přišel jsi sem ke mně, aby sis ze mě dělal prdel! Ale pozor, bejby, když jsi už přišel sem do toho vedra. Podívej se na ty kamna! – nemohl jsem si vzpomenout, jak vlastně tenhle rozhovor začal. Ale byl jsem naštvaněj. Fakt naštvaněj. Jenom kretění říkaj, že haš uvolňuje. To není pravda. Mně z toho vždycky hrábne.

Cifra vejral na kamna. Mlčel. Díval jsem se na něj. Po jedný dvou minutách sklopil zrak. Myslel si, že je to chytrý. Usnul.

Byl jsem totálně vzteklej. Byl jsem nešťastněj. Byl jsem vzteklej a nešťastněj. Vzteklej a naštvaněj v jednom sklepeš někde v Rudeši. Dábel, co mě doprovází, dábel, který se jako vojenský expert sklání nad mapou a nad touhle oblastí říká svému důstojnickému sluho-
vi: – Někde v Rudeši. A červenou fixou dělá kolečko kolem čtvrti. Zas mě našli. Přived je Cifra. Poslal ho sám dábel, věděl jsem to. Díval jsem se na Cifru, kterej

spal na zaprášeným křesle. Napůl ležel, napůl seděl, z otevřený pusy mu vytejká slina, jede v heroinu, to je ten problém. Není o čem mluvit. Konec, bejby. Konec. Dívám se na něj a vzpomínám, vždycky na něco vzpomínám, kámo, vzpomínám, jakej měl v prváku úces. To byla hrůza. Ve druháku nechtěl hulit trávu. Báł se. Ani ve třetáku, hulili jsem na záchodě, ale Cifra ne. Báł se a byl slušňák, byl milej a jemnej, dlouho šel touhle cestou, nevím teda přesně jakou, ale, ksakru, šel, tak šel a pak najednou skončil úplně v prdeli. Zničehonic. Stal se hvězdou. Jen tak. Praštil s hudební školou a založili skupinu, která to okamžitě rozjela, všichni si to uvědomovali. On, dva brejlouni a jedna holka, co kňourala a křičela v pozadí, založili skupinu Kid Acid a byli furt sjetý. To byla jejich image. Všichni jsme byli rádi, že se s nima známe. Všichni jsme byli anonymní chudáci, uhrovatý, nikdo nám nikdy na chodbě nevěnoval ani pohled, ale Cifra byl skvělej, skvělej, mluvilo se o tom, co všechno s kytarou umí. Obarvil si vlasy na blond. On a Hilda. Ta malá byla úplně švihlá. Úplně. A ty brejlouni byli původem z rodiny vojáka a cvičili celej den i noc, fotr jim dával pěkněj kouř, teda tak se to aspoň povídalo. Kid Acid byli v televizi, ve Stereovizi a v Hitu měsíce a já jsem svým rodičům, který mi nikdy nic nevěřili, vysvětloval, že to je můj kámoš, skvělej kámoš, i když já v tý době žádný skvělý kámoše neměl.

– Kterej? Kterej? Tenhle? – ptali se mě rodiče, ale Cifru si nikdy nezapamatovali, pro ně byli všichni stejní. Všichni byli obarvený na blond. A oblečený do černýho. Blázni.

– Ne tenhle, ale tamten. To je Cifra.

– Ale tam píšou Ozzy – Cifra si dal přezdívku Ozzy, ale to se nikdy neujalo.

– Jó, Ozzy. Ten Ozzy je Cifra.

– A odkad' on je? Ozzy? – divili se rodiče.

A teď spí Cifra u mě na gauči. Bylo by lepší, kdyby byl stejnej jako ostatní. Abych ho vůbec neznal a ani nepoznával. A abych nevěděl, odkud je.

Celá ta kreténská historie – Kid Acid, to je, co? Cifra si pak prošel mnoha fázema, Kid Acid se rozpadli, co taky jinýho, bylo to před sedmi osmi rokama. Dívám se na něj, jak plane. Neplane, jen si to představuju. Cifra se bojí pekla a podobnejch věcí. A jak by ne! A když začal poprvý fetovat, úplně na začátku, všechno ještě bylo takový čerstvý, vzpomínky na rodiče, povinnosti atd., tak teda napoprvý hned propadl totální panice. Byl pološílenej, prožíval to neuvěřitelně drasticky, byl to dobrej herec. Uměl se hodit do role. Jeho rodiče se strašně snažili. Rozmluvy, přesvědčování, láska, psychiatři. A – já. Byl jsem pro jeho rodiče záchrana. Byl jsem docela dobrej student a nebyl obarvenej na blond. Jen ať se se mnou Cifra kamarádí, všechno bude dobrý. Já byl nádhernej. Když si vzpomenu, jak jsem byl tehdy nemocnej – to snad ani není pravda. Ještě mi tehdá chyběl Cifra s herákem. Takový obse-se, kreténství, samej průser... Ani tomu nemůžu věřit, že jsem to byl já... Teda, že jsem něco takovýho vůbec moh přežít. Ale nic z toho už neexistuje. Všechno je zničený. Prach a popel.

Ale díky bohu, v jednom okamžiku jeho rodiče došli k závěru, že bude lepší, když se Cifra skamarádí s jedním Jehovovým svědkem v ulici, jehož jméno nechci zmiňovat. Ani na něj nechci vzpomínat. Byl nudnej jako smrt, úplnej opak života, furt opakoval stejnou věc, který sám nerozuměl. Byl svědkem Jehovovým a byl na to pyšnej. Mě nikdy na víru neobracel, protože věděl, protože cejtil, viděl jsem mu to na očích, že se mnou nezmůže nic – věděl jsem, že Ježíše nemá rád. Báł se ho. Jednou jsem se ho ptal, proč nemá Ježíše rád, a on utek. Utek přede mnou jako před čertem. Místo aby se se mnou utkal. Tak by to měl Svědek udělat.

Koukám se na Cifru, jak s otevřenou pusou spí tady v Rudeši. Jeho táta maká v loděnicích, má sto kilo a skoro vůbec nemluví, protože v jazyku cítí něco nepřátelskýho, ale Cifra – jeho syn – se stal svědkem Jehovovým. Nikdo z toho sice neměl radost, ale všichni

se tvářili jakože spokojeně. Byl u jehovistů asi půl roku, teď přesně nevím. Byl stejnej jako ostatní, byl příšerně, nesnesitelně, extrémně otravněj. Byly i časy, kdy se mi začal vyhýbat. Povídal mi, že Panna Marie v bibli není. Já mu na to pověděl: – Jdi s tím do hajzlu! Proč se mi tehdy vyhýbal, a dneska už ne? Proč? Jak to? Vzpomínám si, že mi jednou někdo vyprávěl, to jsem už žil v Záhřebu, že jednou tak otravoval, až ho tři středoškoláci zmlátili do bezvědomí. Vymlátili z něj duši. A nikdo mu nepřišel na pomoc.

Když pak Cifra zabouchal na dveře svých, to znamená i mých vrstevníků, musel slíbit, že se vykašle na jehovisty, a pak Pezo a pár kámošů zas vytloukli duši ze středoškoláků. A všichni jsme jim přiběhli pomoci. Cifra jednomu z nich kroutil hlavou, jako by típal cigaretu. Tehdy přestal bejt otravněj. Přestal bejt hodnej, spíš začal bejt zlej. Aspoň když se kamarádil se mnou. Uměl udělat pěknou sviňárnu a myslel si, že to ocením. Nevím, kdy jsem tak povyrosl v jeho očích, ale on se v jednu chvíli začal smát všemu, ale úplně všemu, co jsem řek. Přiznám se, že jsem byl perverzní. Ironickěj. A co taky? Ale ten pitoma se furt jenom smál. Nonstop. A furt chodil za mnou.

Pak byl Cifra pět šest měsíců ve válce a tím ztratil veškerou podporu od jehovistů, který se mu dlouho, fakt dlouho snažili pomoci. Jednou se o tom takhle zmínil. Myslel jsem, že puknu smíchy. To se pak i Cifra začal smát. Kurva. Když o tom tak přemejšším, byly to pěkně blbý časy. Systematicky jsem se ničil. Proto já už nejsem já. Takovej byl plán. Prach a popel.

Byly to pěkně kreténský časy a všechno je to k pláči. Všechno mi to tak nějak připadá, jako by mě chránil pánbůh, že jsem se nějak vyvíjel, že jsem se jako jediněj z těch sraček dostal. Měl jsem sám ze sebe lepší pocit, když jsem se díval na Cifru.

Celej ten svět, ze kterýho se teď Cifra vynořil, už pomalu odplul do temna. Navzdory tý tmě, odkud není návratu, jsem byl teď úplně O. K., i když jsem se ale

necejtíl nijak zvlášť po psychický, tělesný ani duchovní a materiální stránce. To bylo vidět. Neměl jsem vůbec kontrolu nad svými myšlenkami a nevěřil vlastnímu tělu, který po tom všem skřípalo a teklo na všechny strany, čehož jsem se děsil, a tak jsem s sebou všude nosil malou lékárníčku. Zkoušel jsem už všechno, fakt všechno – ale žádný efekt. Celý měsíce jsem byl na di-
etách, bez alkoholu, bez cigaret, bez ničeho, ale – nic.

Přicházely nemoci a nemoci a každá už už vypadala, že bude trvat nafurt. Bylo by to směšný, kdyby to nebyla pravda. Problém byl určitě někde v hlavě a v její spolupráci se zaprodaným tělem, a to všechno bez mého vědomí. Je to mystický. Fyzický. Parálýza. Proto jsem už žádný rady neposlouchal. Pomocť mi nejde.

Leh jsem si na záda. Tělo, váha, stahy svalů, vzpomínám si jako přes nějakou mlhu, že kdysi dávno jsem se takhle vůbec necejtíl. Tu nepohodu v těle. Tuhle hrůzu. Kdysi bylo moje tělo krásnej a cennej dům.

Zavři oči, tak. Však to sakra znáš... Na druhou stranu každý hovno je ti milý, když je od tebe. Hnusí se ti, smrdí, všechno je to hnusný a odporný v mejch pocitech, ale, kurva práce, to byl život s Cifrou, život s bláznama a chudákama všech typů, život takovej nebo makovej, ale můj. A neměnil bych. Teda měnil, ale s kým? Když posloucháš různý chlápky, jak vyprávěj o sobě, tohle a tamto, ten svůj typickej, nudnej, otřepanej příběh, tak si říkáš: Co je to za dementy? Tak o co jde?

Co oni dělali, když my ve tři, čtyři nebo v pět ráno zvraceli? Kde byli oni, když si na nic nepamatujou? Leželi v příkopě?

Vzpomínky. Tvoje dětská láska... Letí v letadle, někam daleko, daleko, dávno, daleko, dávno... Celá její rodina v letadle a ona furt kreslí tvůj portrét, nonstop. Přibližně, jako komiks, ale jsi to ty. Má ve svém sešitku hodně takových obrázků nakreslených propiskou. Jako bys odcházel. Ne, ty zůstáváš. Zůstáváš a vidíš se, jak odcházíš. Cifra je tady s tebou, on by ti už nějak pomoh. Pak Cifra celý odpoledne platí pití, pít jste za-

čali už před pěknou dobou, pijete, Cifra furt nosí další, sakra. Nějaký rejpaní, provokace, ale Cifra to neřeší a nosí dál. Nic neříká, jen furt nosí. Jako rodiče, který si přáli jen to nejlepší. Ale všechno posrali. A tak furt nosí. Díváš se na něj, je ti ho líto. Pijete. Cifra něco povídá, ale je to, jako když šumí rádio, jako rádiověj šum, takovej je to zvuk. Ničemu nerozumíš a pak se rozjížděj nějaký výtahy. Výtahy. Nějakej výtah, ze kterýho chceš vystoupit. Ale ten na tvým patře nestaví. Nestaví nikde. Vyjíždíš vysoko na terasu. Jseš v malý skleněný kleci a díváš se na město, který mizí, kam mizí? Klesá. Výtah klesá. Úplně dolů. Do sklepa. Dole je nějaká masna. Nemocnice. Vystupuješ. Všichni na něco čekaj. Něco kupujou. Jsou vidět výtahy, co vozej kusy těl. Všechno je rozpadlý. Říkají ti, kam máš jít. Chceš něco koupit. Asi něco k jídlu. Slepici. Nějaká ženská drží černý kuře. A jaký kuře! Velký černý kuře v ženíným náručí. Ženská něco povídá. Povídá, tady blízko, tady si ho můžeš koupit, tady, rovně, pak doprava. Vycházíš a hledáš. Cesta. Ulice se rozdvojují. Kam ted?

Vzpomínky. Otevíráš oči. Vzpomínky. Dívám se do stropu. Do vzorů na zdi.

Hledám řád, dívám se na jeden po druhým, jeden vzor po druhým, pomalu.

Počítám. Stejně. Stejně. Stejně. Když dojdou až do rohu, už si zvykám, už jsem na tom rytmu závislej. A v rohu – nic neladí. Vím to. Vejrám do toho rohu. Pavouk spí zamotanej v pavučině. Zamotanej do deky, vím, že je vevnitř. Uvidím ještě někdy nebe?

Naděje. Nikdy o ní nemluví. Je zapomenutá. Nikdo o ní nemluví.

Víš, že všechno musí bejt jinak. Úplně jinak. Všechno musí bejt tvoje. Proč jsi sem vlastně přišel? Proč vůbec přišel?

Mohlš umřít – dávno už jsi mohl umřít, mohl jsem, bylo to tak jednoduchý.

Dívám se na stůl. Na stole je nádobíčko. Jehla je špinavá. Od krve. Shot gun. Jo? Je mi nějak těžko i lehko.

Vstávám. Je zima. Kamna zhasly. Cejtím se nějak staře. Jak se dívám na herák. Cejtím se staře, spal jsem pár hodin. Trhal jsem sebou ze snu, spal jsem a teď udělám tečku. Spojím se se zemí. Jako hromosvod. Herák. Země plná silného proudu. Hluboká, hluboká země.

Dětský přání. Beru jehlu. Chceš ke mně pod kůži? Chceš ty být já?

Ale, ta krev? Odkud je ta krev? Čí je ta špinavá krev? Je černá. Kdo?

Cifra! Cifra, kurva fix! Začal jsem se třást. Zabiju ho! Zakopu ho! Klepu se. Nechal to tady, abych si píchnul. Abysme na tom byli stejně. Abysme byli znova kámoši. Abysme zas byli v těch samejch sračkách. Aby tady moh zůstat. Když si píchnu. Bude mi platit herákem. Má ho. Ty bejvák, já herák. Standardní kombinace. Dary neodmítej. Nic mi nejsi dlužnej. Já hostím!

Šmejd.

Zaplatí mi! Bude mi platit, parchant zasranej! Kde je? Kde je? Oblíkám se. Rychle odsud pryč. Odcházím.

Třesu se. Dívám se ode dveří. Herák, jehla. Ta jehla se na chvíličku chladně blejskla, jako by mi lezla do mozku.

Parchant zasranej! Co mu udělám? Co mu provedu? Zabouch jsem dveře a odešel.

Zamlžený ráno. Zima. Klepu se. Zimou, zimou hluboko v kostech a v duši. Až se z té zimy potím. Nervy. To není možný! Není možný takhle žít! Zabiju ho!

Jdu. Otevírám dveře do kavárny. Jako bych přicházel bůhví odkud. Dívaj se na mě. Jako běženeček, odkud? Zrychluje se mi dech. Kafe a dvojitou travaricu. Dívám se oknem ven. Piju. Jsou tady dva policajti. Dívaj se na mě. Něco si povídaj s číšníkem. Vnímám, jak si mě ze strany prohlížeje. Policajti, já a číšník. Brzo ráno, nikde nikdo, možná je neděle? Dívaj se na mě, jsem hned podezřelej, kurva fix, hned jak se ten šmejd objevil, už jsem podezřelej. To se pozná. Dívám se oknem ven. Vidím Cifru. Vychází ze sámošky.

– Tohodle hledá policie – povídám.

Díval jsem se na Cifru, jak vytahuje občanku. Jak vydává z tašky jogurt a chleba. Něco jim povídá a oni volaj vysílačkou. Prověřujou. Čekání. Trvá to. Cifra mě uviděl. Není mu jasný, co se to děje. Kde se tady vzali. Vypadá přepadle a diví se. Ale nic jinýho.

Nechce, aby pochopili, že se známe. Taky by si mě proklepli. Tak přemejšlí Cifra. Netuší, odkud to na něj spadlo. Nemá štěstí a nikdy ho mít nebude.

Přecházej silnici a jdou k autu. Vedou si Cifru. Cifra se ještě jednou podíval mým směrem. Nikoho jinýho tady ve městě nezná.

Odjeli.

Číšník se na mě dívá dost divně, jako bych mu způsobil nějakou škodu.

– Copak, máš nějaký problém? – ptám se.

Uhnul pohledem.

– Nebyl to třeba tvůj kámoš? Chceš, aby tě taky proklepli? – a začal jsem se tak strašně smát, že jsem slyšel jen sám sebe. A díval jsem se na své oči do zrcadla, jako by nebyly moje.

Číšník mlčel. Otočil se ke kávovaru.

– Všichni jsme kamarádi, co? Chceš ještě něco naléjt, kámo?

– Ne, dík – procedil skrz zuby.

– My jsme v pohodě, poliši jsou děsný. My jsme borci, ty i já.

Mlčel. Něco patlal u kávovaru.

– A nejseš ty, kamaráde, náhodou anarchista? Nemáš rád policajty... a staráš se o chudáky? Ty budeš určitě anarchista, co?

Číšník se na mě podíval opravdu temně a vážně.

– Dám si ještě dvojitou travaricu. Prosím, platím hned, vidím, že ke mně nemáš důvěru. Ale... jestli jsi anarchista, tak to se můžeš ke mně a k Cifrovi připojit. Víš, my jsme blázni.

Číšník mlčí. Dívá se s odporem na toho typu, kterej evidentně dělá pro poldy, a navíc je mu to ještě směšný. A kterej se mu tu směje do ksichtu.

– Nedívej se tak na mě, kámo, do prdele práce.
Číšník se pohnul. Už má dost opilců a těch keců. Ještě ho ten šmejd uráží. Rozmách se a udeřil. Prásk! Rovnou do zubů. Chlápek sebou praštil o zed'. Uviděl na jeho tváři překvapení. Ale pak ten chlápek zvednul nohu, a to číšníka překvapilo. Prásk! Přímo do koulí, úúú, hajzl zasranej. Číšník spadnul a schoulil se. Chlápek do něj kopal. Kam jen mohl. Mlátil do něj jako blázen. Jako by ho chtěl zabít. Řval jako zvíře. Přestane vůbec? Nebo nepřestane? Přestane vůbec někdy? Nikdy... nikdy nepřestane.

Scucnul se jako houba. Tma. Všechno proniká hlouběji, do mezer a mezírek... Údery. Stále hlouběji a hlouběji. Údery. Dlouho.

Údery.

Přestal. Fakt přestal. Vrzly dveře. Slyšel, jak odchází. Nemohl tomu uvěřit. Zůstal ležet na podlaze.

Nechtělo se mu vstávat. Přestalo to. Díky bohu, přestalo.

Syn

Všechno by bylo jinak, kdyby se mi podařilo ovládnout zhnusení, napadlo mě.

Přes spuštěné rolety jsem viděl slunce. Ztratilo už všechnu sílu a teď, když už nemůže pálit, mizelo za korunami olivovníků, které se táhly až do štěrku Valdanosu a dál až do Kruče a Utjehy – zálivů plných koupajících se lidí, kteří se rozhodli, že jejich těla musí nasát i poslední karcinogenní paprsky před tím, než se vrátí domů, aby na spálenou kůži napatlali kopie drahých parfémů, oblékli si vyzývavé šaty a vyrazili na diskotéku či na terasy s lidovou hudbou plni víry, že dnešní noc stráví s jiným tělem s popáleninami třetího stupně, že budou mít nějakou lidskou bytost podobnou sobě a pak na ni zapomenou.

Nejprve jsem byl rozhodnutý ještě chvilku ležet, ale nakonec jsem musel vstát, protože zápach potu v pokoji už byl k nevydržení. Pokoj je na západní straně, uvědomil jsem si, proto je v něm odpoledne vedro jak v peci. Celé odpoledne praží slunce do zdí. A i když ten prokletý puchýř zapadne, jeho teplo sálá dál ze zdí.

Celou noc mě zdi trápí svým teplem. Od té doby, co jsme se nastěhovali do tohoto domu, co jsem si poprvé lehl do téhle postele – potím se. Probudím se ve tři ráno a hned musím vstát, protože polštář i deka jsou propocené, a proto smrdí, smrdí nesnesitelně, nedá se to vydržet. Probudím se uprostřed noci a musím vstát, vlastní tělo mě vyžene z postele.

Bylo to příšerné rozhodnutí, vybrat si na spaní zrovna tenhle pokoj. Jednoho dne jsme do něj nastěhovali postel, skříň a police a ještě týž den, i když nám to došlo až později, bylo rozhodnuto i o našem manželství.